

Els pactes, aquí i a la Xina

Dm, 20/11/2018 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

El mes d'octubre va ser notícia l'acord al qual van arribar el Vaticà i la República Popular de la Xina segons el qual es reprenen les relacions diplomàtiques entre tots dos països, trencades el 1951, és a dir, fa 67 anys! L'acord, que no es va fer públic del tot, obliga el Vaticà a reconèixer els bisbes nomenats pel règim, en una mena d'Església catòlica oficial, i treu de la clandestinitat l'Església fidel a Roma, que no haurà de témer més per la repressió a la llibertat religiosa. Els bisbes xinesos que el Papa nomeni, segons s'ha pogut saber, hauran de tenir el vist-i-plau del govern xinès.

Com el propi Francesc va reconèixer, l'acord provoca dues reaccions. La dels catòlics resistents, alguns d'ells a l'exili a Taiwan, que poden sentir-se profundament decebuts i la dels que, tot i així, hi veuen l'esperança de la reconciliació i, siguem sincers, menys dolor. Els més crítics diran que és, per tant, "anestèsic" (de fet, no era la religió "l'opi del poble"?), i se sumaran si ja no ho han fet a l'onada conservadora per fer fracassar les reformes de l'actual Papa, que cada vegada és més explícita. I que retorna a Roma com un boomerang escàndols com els dels abusos sexuals dels clergues.

Però no és del Vaticà que volia parlar, sinó sobre la naturalesa dels acords i la tendència cada vegada més creixent de l'opinió pública, en general, de malfiar-se'n o decididament de rebutjar-los. Per exemple, el resultat del referèndum sobre els acords de pau a Colòmbia o, sense anar més lluny, les posicions frontistes que manté actualment la política catalana, on qualsevol incursió al terreny de l'altre, o neutral, és llegit com a traïció o quintacolumnisme. Els pactes sempre decebran, sempre. Aquest que vèiem de la Xina, posem per cas, als ulls d'aquí seria inconcebible. Però el pacte no parteix mai de l'ideal, sinó del contingent: què fem amb el que tenim i no què desitgem (el desig, la trampa amb la qual triomfa el capitalisme, sempre acaba tenint danys col·laterals). Òbviament, si s'han carregat els neulers en el desig, molt normal quan l'escenari és de confrontació i s'exigeixen sacrificis, l'exercici de racionalitzar-lo i negociar-lo és, almenys, desencisador.

[Daniel Innerarity](#), al seu últim* assaig ([Política para perplejos](#), Galaxia Guttenberg, Barcelona, 2018), fa una lectura al revés. Si la lògica de la confrontació només permet que un dels dos bàndols guanyi, fent que l'altre se sotmeti (a la força o per majoria, tant és), ¿no és millor un escenari de pacte en el qual totes dues parts allunyen el risc de la submissió i, sobretot, poden introduir els seus principals objectius implícits? De fet, ¿no s'hi guanya més que no pas en el primer escenari, on els problemes subsegüents poden fer la teva victòria pírrica? La diplomàcia més antiga del món ho va tenir claríssim.

-
- Publicat a la revista [Valors](#) (octubre 2018)
  - * quan ho vaig escriure era l'últim, ara ja no ho és.